

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

David Gruev

ODO

CĂPCĂUNUL CEL BUN

Ilustrații de Andreea Chele

 **Booklet** | 2018
fiction

I

ODO ȘI LUMEA CĂPCĂUNILOR

Toate poveștile despre căpcăuni spun că sunt niște monștri răi și că mănâncă oameni, iar aceste povești nu sunt în întregime neadevărate. În zilele noastre însă, căpcăunii mănâncă mai ales vaci, veverițe și vrăbii. În gura unui căpcăun încap aproximativ 723 de vrăbii, 215 veverițe sau jumătatea din spate a unei



vacii. Din când în când, de plictiseală, un căpcăun poficios mai dă o raită prin satele oamenilor și răpește câțiva ghinionişti ca să-i gătească, iar asta e motivul pentru care multe dintre satele de oameni din Pădure au încă alarmă pentru căpcăuni. Însă în unele părți lucrurile astea se întâmplă atât de rar, încât



lumea a început să creadă că monștrii sunt o simplă legendă. Ce nu-i o legendă însă e că toți căpcăunii trăiesc în Pădure. Nici n-ar putea să trăiască altundeva, fiindcă nu pot să doarmă decât în case construite din copaci dezrădăcinați, aruncați la grămadă unul peste altul.

Satul căpcăunilor din Pădure se află chiar la jumătatea drumului dintre Peștera Puturoșilor și Mlaștina Mică. Din depărtare, casele lor arată ca niște dealuri dezordonate, din care răsar tot felul de rădăcini, ca și cum copacii ar crește acolo cu trunchiurile în pământ. În cele mai multe case e întuneric beznă, podelele sunt acoperite de frunze uscate și din pereți ies crengi care-ți scot ochii, căci căpcăunii au niște arhitecți de te doare capul, iar simț al modei n-au deloc.

Ai zice că tot ce-ți trebuie ca să fii căpcăun e să ai nasul borbănat, urechile clăpăuge, dinții ascuțiți și



Respectă și să nu poți să vorbești decât în cuvinte simple, adică să grohăi. Dar se pare că nimeni nu ajunge rău de la sine, așa că orice căpcaun în devenire trebuie să meargă timp de trei ani la școală, să învețe să fie înfricoșător, să urle ca apucatul și să sperie oameni. Iar la sfârșit trebuie să treacă un examen, care



decide dacă un căpcăun e un căpcăun adevărat sau nu.

Cum li se întâmplă adesea și oamenilor însă, unii căpcăuni sunt mult mai pricepuți decât alții – există, cum ar veni, și căpcăuni proști. Iar dintre toți căpcăunii care trăiesc în Pădure, niciunul nu este mai prost căpcăun decât căpcăunul Odo.

Nimeni nu știe cum a reușit Odo să treacă de primii doi ani de școală: a avut cele mai mici note din istoria școlii căpcăunilor. Ba chiar, în al doilea an, profesorul de Maliție, Dârmon, era să-l lase repetent. Adevărul e că nici lui Odo nu-i era clar cum ajunsese în anul trei, dar era sigur că nu avea nicio șansă să-l termine și să treacă examenul de căpcăbilitate. Mai întâi pentru că notele lui nu se îmbunătățiseră nici anul ăsta, dar mai ales pentru că testele de absolvire erau foarte grele chiar și pentru căpcăunii pricepuți. Din ce-i spusese profesorii, Odo avea o idee destul de clară despre ce-l aștepta. Testele durau trei zile: în prima zi se ținea testul de Hidoșenie Individuală, în a doua zi examenul de Maliție, și în noaptea celei de-a treia zi proba cea mai grea, cea de Căpcăuneală Practică. De-abia după ce dădeai toate trei probele erai considerat vrednic să te prezinți la examenul de căpcăbilitate, unde tu și

Respectele tale trebuia să faceți dovada că sunteți în stare să speriați un sat de oameni. Dacă reușeai să treci cu succes de toate astea, deveneai căpcaun în toată regula. Dacă nu - ei bine, Odo nu voia să se gândească la asta.



Din câte știa, niciun căpcăun din Pădure nu picase testul. Odo era convins că urma să fie primul.

Toate problemele i se trăgeau de la un singur defect: lui Odo nu-i plăcea să fie rău deloc. Șeful clasei lui, micul căpcăun Mucegai, era rău și-n cerul gurii. Odo fusese prins de profesorul de Distrugerea Mediului cântând în timp ce privea un fluture care i se așezase pe deget și i s-a scăzut nota la purtare, în vreme ce colegii lui speriau toate păsările colorate din jurul orașului și lăsau în urmă doar stăncuțele, care sunt un soi de ciori foarte mici. Altă dată, un vecin îl văzuse jucându-se cu un pui de mătă, gângurind la el și mângâindu-i coada, și ajunsese de râsul satului.

Fiindcă răutățile îi ieșeau atât de prost, colegii râdeau des pe seama lui, mai ales Mucegai și gașca sa, Miliția Maliției. Când aveau chef de glume, aceștia se strângeau în jurul lui Odo și începeau să cânte lucruri ca:

*Odo nu sperie
Nimic, nimic, nimic,
Când vede un pisic
Vrea să îl perie.*

*Odo gudură fluturi,
Odo mângâie mâțe,
Dacă-l întorci și îl scuturi
Din cap o să-i cadă tărățe.*

Erau oribili și reușeau să-l facă pe Odo să se îndoiască de el însuși mai mult decât o făcea deja. Încearca să îi evite oricând avea ocazia, dar cum să îi eviți cu totul când erau colegi de clasă!

